

Hensyn til Forstaaelsen af disse forskellige Punkter. Men det ærede Medlem sagde derom: Ja, hvad har vi her? Vi har Tvivlen — det vil sige det ærede Medlems Tvivl — og saa har vi Udenrigsministeriets Svar, der gaar ud paa at sige, hvad Udenrigsministeriet mener.

Men hvad kan man overhovedet have mere? Det forekommer mig, at vi maa gøre os klart, at overfor en hvilken som helst Lov, overfor en hvilken som helst Aftale, ogsaa Aftaler af international Karakter, vil man altid kunne opstille en Række Tvivlspunkter og sige: Skal det forstaaes paa den Maade, eller skal det forstaaes paa den Maade? Og naar nogen giver Forklaring derpaa, kan man altid svare: Ja, det er jo kun jeres Mening! Hvis vi af Betæneligheder af denne Art skulde lade os holde tilbage fra at træffe Beslutninger, tror jeg, vi meget sjældent vilde komme til at tage nogen Art af Beslutninger her i Tinget.

Det ærede Medlem syntes tilbøjelig til at rokke ved den Opfattelse, som er udtrykt i Flertallets Udtalelse, at man fra de nordiske Staters Side bestandig under de forberedende Forhandlinger har taget Standpunkt for Domstolens obligatoriske Karakter. Det ærede Medlem henviste i den Henseende til en foreløbig Beretning af en herhjemme nedsat Komité, afgiven i Foraaret 1919 og underskrevet af den højtærede nuværende Statsminister og af Kammerherre Zahle. Men hvis det ærede Medlem vilde læse ikke blot de Afsnit af det paagældende fællesnordiske Forslag, som han læste, men ogsaa andre Afsnit, vilde han se, i hvilken Grad det, som her foreligger, netop er i Overensstemmelse med det paagældende Forslag. Der staar som 9de Punkt i dette:

„I Overensstemmelse med den 2den Haag-Konferences enstemmige Beslutning til Fordel for Grundsætningen om almindelig tvungen Voldgift bør denne Grundsætning gennemføres i videst mulige Udstrækning. Saafremt en almindelig Overenskomst ikke kan opnaas om de Emner, som skal henvises til Voldgift, overlades det til særskilte Overenskomster mellem Staterne eller Aftaler i de enkelte Tilfælde (Kompromisser) at bestemme, hvad der skal være Genstand for Voldgift, eller hvilken Domstol der skal ske Henvendelse til. For at lette Gennemførelsen af denne Bestemmelse vilde det anbefale sig, at der tilvejebringes en mellemfolkelig Ordning af saadan Art som den af den 2den Haag-Konferences 1ste Kommission anbefalede,

hvorved det bliver overflødig i hvert enkelt Tilfælde at afslutte Overenskomster“. Det forekommer mig, at hele den Tankegang, der ligger bagved disse Udtalelser, svarer saa nøje til det, der nu er opnaaet og i dette Øjeblik ligger for til Beslutning her i Tinget, som det overhovedet er muligt.

Det ærede Medlem skildrede, hvorledes der i Genève havde vist sig Modstand mod Tanken om Domstolens obligatoriske Karakter. Jeg tror, det vil være rigtigt i Sammenhæng dermed at understrege, at en lang Række af Udtalelser under Forhandlingerne vidnede om, at det meget store Flertal af de tilstedeværende Repræsentanter for de forskellige Stater ønskede Domstolen gjort obligatorisk, men at Gennemførelsen heraf kun strandede paa Modstand hos ganske enkelte Magter, navnlig Frankrig og England, der mente under den øjeblikkelige foreliggende politiske Situation ikke at kunne tage den Beslutning. Overfor denne Modstand var det da, man fra brasiliansk Side stillede Forslag om den § 36, hvis Betydning det er, vi nu diskuterer. Dette var ikke et nyt og ukendt Forslag, det var ikke en Tanke, som ikke før havde været fremme, thi et ganske tilsvarende Forslag var stillet fra svejtsisk Side under den 2den Haag-Konference i 1907. Det var dette, der nu blev optaget fra brasiliansk Side og fandt Tilslutning hos alle, ogsaa hos de Stormagter, som var bekymrede ved for deres eget Vedkommende at underkaste sig en obligatorisk Domstolsafgørelse. Resultatet blev den enstemmige Udtalelse efter meget stærkt anbefalende Udtalelser ogsaa af Repræsentanter som Léon Bourgeois.

Naar nu dette er sket, saa er det, det forekommer mig ønskeligt, at vi yder vort Bidrag til, at saa mange Stater som paa nogen Maade muligt kommer til at give deres Tilslutning til denne Erklæring saa hurtigt, som muligt er. Det ærede Medlem havde her den Opfattelse, at selv om vi ikke kom ind under den Bestemmelse og derigennem ogsaa drog de Stater, som stillede sig i Gensidighedsforhold til os, ind under denne Bestemmelse, vilde vi dog have Vejen aaben til retslig Afgørelse, idet det ærede Medlem henviste til, at alle Stridsspørgsmaal skal til syvende og sidst, hvis de ikke kan klares paa anden Maade, forelægges Raadet til Mægling. Men dette, at Spørgsmaalet i Overensstemmelse med Folkeforbundspagten forelægges Raadet til Mægling, er ingenlunde ensbetydende med, at retslig Afgø-